ദുഷ്ടകഥാപാത്രങ്ങളുള്ള കഥകൾ

ഇ. ഹരികുമാർ

ദുഷ്ടകഥാപാത്രങ്ങളുള്ള കഥകൾ

ഇ. ഹരികുമാർ
(മലയാളം: ചെറുകഥ)

© 2026, E. Harikumar

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

A Girl Writing; The Pet Goldfinch, a painting by Henriette Browne (1829–19019). The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ദുഷ്കഥാപാത്രങ്ങളുള്ള കഥകൾ

സുചിത്ര കഥയെഴുതുകയാണ്. മുറിയിൽ വാതിലടച്ച് സ്വന്തമായി ഒരു ലോകം സൃഷ്ടിച്ചശേഷം അവൾ കഥയെഴുതാൻ തുടങ്ങുന്നു. മുമ്പിൽ സാമൂഹ്യപാഠം നോട്ടുപുസ്തകത്തിൽനിന്ന് ധൃതിയിൽ ചിന്തിയെടുത്ത കടലാസിൽ ആദ്യത്തെ വാചകം എഴുതിവച്ചിട്ടുണ്ട്.

'അമ്മ ഒരു ദുഷ്കഥാപാത്രമാണ്.'

ആദ്യത്തെ വാചകം അവളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം എളുപ്പമായിരുന്നു. ശരിക്കു പറഞ്ഞാൽ എല്ലാ കഥകളും തുടങ്ങുന്നത് ആരെയെങ്കിലും ഒരു ദുഷ്കഥാപാത്രമായി സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടാണ്. ആ വാചകം, ഒരു കഞ്ഞിക്കിളി പറന്നെന്ന് ജനൽപ്പടിയിലിരിക്കുന്ന ലാഘവത്തോടെ പെൻസിൽ തുമ്പിൽനിന്ന് കടലാസിലെ നീലവരികൾക്കിടയിൽ വന്നിരുന്നത് ചിറകുകളൊന്നുക്കി തലവെട്ടിച്ച് അവളെ നോക്കുന്നു. ശരി. ഇനി അടുത്ത വാചകം? അവിടെയാണ് സുചിത്ര വിഷമിക്കുന്നത്. ഒരാൾ ദുഷ്കഥാപാത്രമാണെന്ന പ്രസ്താവന എളുപ്പമാണ്. പക്ഷേ, അതിനെ സാഹചര്യങ്ങൾ വിവരിച്ച് ന്യായീകരിക്കണം, സത്യത്തിന്റെ പരിവേഷം കൊടുക്കണം. സ്വന്തം കാലിൽ നിൽക്കാറാക്കണം. പോര, ഒരു വെറും വാചകമെന്നതിന്നപ്പുറത്ത് സാഹിത്യത്തിന്റെ മേച്ചിൽപ്പുറങ്ങളിൽ തലയുയർത്തി നിൽക്കാറാകണം. എല്ലാറ്റിന്നുമപരി ആ വാചകംകൊണ്ട് തുടങ്ങുന്ന കഥ അതിന്റെ സ്രഷ്ടാവിന് അമരത്വം കൊടുക്കണം.

കഴിഞ്ഞ കഥ തുടങ്ങിയത് 'അച്ഛൻ ഒരു ദുഷ്കഥാപാത്രമാണെ'ന്ന വാചകത്തിലായിരുന്നു. ആ വാചകം എഴുതിയ ശേഷം അവൾ കുറേ നേരം കരഞ്ഞു. എഴുത്ത് എന്തുത്തോളം വേദനാജനകമാണെന്ന് അവൾ മനസ്സിലാക്കി. കരഞ്ഞുചീർത്ത കണ്ണുകളോടെ അവൾ മുറിയിൽനിന്ന് പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ അമ്മ ചോദിച്ചു.

"എന്താ നിന്റെ മുഖം ഇങ്ങിനെ?"

അവൾ ഒരു വാചകമേ എഴുതിയിട്ടുള്ളൂ. അതിലെ വാക്കുകൾ അവളെ കത്തിനോവിച്ചു. പക്ഷേ, അവൾക്ക് സത്യം പറയാതിരിക്കാൻ വയ്യ. അച്ഛൻ ഒരു ദുഷ്കഥാപാത്രം തന്നെയാണ്.

ഞാൻ എഴുത്തു നിർത്തുന്നു. എന്റെ മുന്നിൽ മേശപ്പുറത്ത് ഒരു പേജ് പകതിയായി നിൽക്കുന്നു. ഞാൻ കനത്ത അക്ഷരത്തിലാണ് എഴുതുന്നത്. കാരണം എന്റെ കഥ ഒരു പത്തുവയസ്സുകാരി കഥയെഴുതുന്നതിനെപ്പറ്റിയാണ്. എന്റെ അക്ഷരങ്ങളും വാക്കുകളും അവളെപ്പോലെ ചെറുതും ലോലവുമായിരിക്കണം. എന്റെ മുമ്പിൽ അവളുണ്ട്. മുമ്പിലല്ല മനസ്സിൽ. ദുഷ്കഥാപാത്രങ്ങളുള്ള ഏഴു കഥകൾക്കു ശേഷം അവൾ എട്ടാമത്തെ കഥയെഴുതുകയാണ്.

ആദ്യത്തെ കഥ ഒരറ്റുകാരനെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. അച്ഛന്റെ ഒപ്പം മാർക്കറ്റിൽ പോയപ്പോഴാണ് അവൾ കഥാപാത്രത്തെ കാണുന്നത്. അയാൾ വലിയ കത്തികൊണ്ട് ഇറച്ചി വെട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കെ അവളെ നോക്കി ചിരിച്ചു. അയാളുടെ നോട്ടം സൂചിത്രയ്ക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. അങ്ങിനെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കെ അയാൾ സ്വന്തം വിരൽ വെട്ടിക്കളഞ്ഞാലെത്രനന്നെന്ന് അവൾ ആലോചിച്ചു. അവളുടെ ആഗ്രഹം നടന്നില്ലെന്ന മാത്രമല്ല, അയാൾ ഖസലില്ലാതെ വെട്ടുകതന്നെയാണ്. അയാളുടെ നോട്ടം ഒഴിവാക്കാനായി അവൾ മുഖം തിരിച്ചു. അപ്പോഴാണ് വെട്ടിയെടുത്ത ഒരു ആട്ടിൻതല അവൾ കാണുന്നത്. അവൾക്ക് പെട്ടെന്ന് തല ചുറ്റി.

അതോടെ അവൾ ഇറച്ചിഭക്ഷണം നിർത്തി. വീട്ടിൽചെന്ന് മുറിയിൽ വാതിലടച്ച് കുറിയിട്ടു. മരിച്ചുപോയ ആടിനെക്കുറിച്ച് ആലോചിച്ച് കുറേ നേരം കരഞ്ഞു. ആടിന്റെ ദൈന്യതയാർന്ന കണ്ണുകൾ വീണ്ടും വിണ്ടും അലട്ടിയപ്പോൾ അവൾ സാമൂഹ്യപാഠം നോട്ടുപുസ്തകത്തിൽനിന്ന് ഒരേട് വലിച്ചുചീന്തി പെൻസിലെടുത്ത് എഴുതി. അതേ, അതുതന്നെ. "അറവുകാരൻ ഒരു ദുഷ്കഥാപാത്രമാണ്."

തന്റെ വാചകത്തിന് ഉദ്ദേശിച്ച ശക്തി കിട്ടിയില്ലന്ന തോന്നലുണ്ടായപ്പോൾ അവൾ ക്ലൂട്ടിച്ചേർത്തു. "അതേ, ശരിക്കും ഒരു ദുഷ്കഥാപാത്രം."

'അതേ' എന്ന വാക്കിന് എത്രത്തോളം ശക്തിയുണ്ടെന്നവൾ അന്നാണ് മനസ്സിലാക്കിയത്. പതിനഞ്ചു മിനിറ്റിനുള്ളിൽ അവൾ കഥയെഴുതിത്തീർത്തു.

കഥയ്ക്ക്, അറവുകാരന്റെ മുമ്പിലെ ആടിന്റെ അന്ത്യമുണ്ടായത് മലയാളം ടീച്ചറുടെ കയ്യിൽനിന്നാണെന്ന് വിരോധാഭാസമായിരുന്നു. മുമ്പിൽ സാമൂഹ്യപാഠം നോട്ടുപുസ്തകത്തിൽനിന്ന് ധൃതിയിൽ ചിന്തിയെടുത്ത കടലാസിൽ ആദ്യത്തെ വാചകം എഴുതിവച്ചിട്ടുണ്ട്.

'അമ്മ ഒരു ദുഷ്കഥാപാത്രമാണ്.'

ആദ്യത്തെ വാചകം അവളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം എളുപ്പമായിരുന്നു. ശരിക്കു പറഞ്ഞാൽ എല്ലാ കഥകളും തുടങ്ങുന്നത് ആരെയെങ്കിലും ഒരു ദുഷ്കഥാപാത്രമായി സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടാണ്. ആ വാചകം, ഒരു കഞ്ഞിക്കിളി പറന്നെന്ന് ജനൽപ്പടിയിലിരിക്കുന്ന ലാഘവത്തോടെ പെൻസിൽ തുമ്പിൽനിന്ന് കടലാസിലെ നീലവരികൾക്കിടയിൽ വന്നിരുന്ന് ചിറകുകളൊന്നുക്കി തലവെട്ടിച്ച് അവളെ നോക്കുന്നു. ശരി. ഇനി അടുത്ത വാചകം? അവിടെയാണ് സുചിത്ര വിഷമിക്കുന്നത്. ഒരാൾ ദുഷ്കഥാപാത്രമാണെന്ന പ്രസ്താവന എളുപ്പമാണ്. പക്ഷേ, അതിനെ സാഹചര്യങ്ങൾ വിവരിച്ച് ന്യായീകരിക്കണം, സത്യത്തിന്റെ പരിവേഷം കൊടുക്കണം. സ്വന്തം കാലിൽ നിൽക്കാറാക്കണം. പോര, ഒരു വെറും വാചകമെന്നതിന്നപ്പുറത്ത് സാഹിത്യത്തിന്റെ മേച്ചിൽപ്പുറങ്ങളിൽ തലയുയർത്തി നിൽക്കാറാകണം. എല്ലാറ്റിന്നുമപരി ആ വാചകംകൊണ്ട് തുടങ്ങുന്ന കഥ അതിന്റെ സ്രഷ്ടാവിന് അമരത്വം കൊടുക്കണം.

കഴിഞ്ഞ കഥ തുടങ്ങിയത് 'അച്ഛൻ ഒരു ദുഷ്കഥാപാത്രമാണെ'ന്ന വാചകത്തിലായിരുന്നു. ആ വാചകം എഴുതിയ ശേഷം അവൾ കുറേ നേരം കരഞ്ഞു. എഴുത്ത് എത്രത്തോളം വേദനാജനകമാണെന്ന് അവൾ മനസ്സിലാക്കി. കരഞ്ഞുചീർത്ത കണ്ണുകളോടെ അവൾ മുറിയിൽനിന്ന് പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ അമ്മ ചോദിച്ചു.

"എന്താ നിന്റെ മുഖം ഇങ്ങിനെ?"

അവൾ ഒരു വാചകമേ എഴുതിയിട്ടുള്ളൂ. അതിലെ വാക്കുകൾ അവളെ കത്തിനോവിച്ചു. പക്ഷേ, അവൾക്ക് സത്യം പറയാതിരിക്കാൻ വയ്യ. അച്ഛൻ ഒരു ദുഷ്കഥാപാത്രം തന്നെയാണ്.

ഞാൻ എഴുത്തു നിർത്തുന്നു. എന്റെ മുന്നിൽ മേശപ്പുറത്ത് ഒരു പേജ് പകതിയായി നിൽക്കുന്നു. ഞാൻ കനത്ത അക്ഷരത്തിലാണ് എഴുതുന്നത്. കാരണം എന്റെ കഥ ഒരു പത്തുവയസ്സുകാരി കഥയെഴുതുന്നതിനെപ്പറ്റിയാണ്. എന്റെ അക്ഷരങ്ങളും വാക്കുകളും അവളെപ്പോലെ ചെറുതും ലോലവുമായിരിക്കണം. എന്റെ മുമ്പിൽ അവളുണ്ട്. മുമ്പിലല്ല മനസ്സിൽ. ദുഷ്കഥാപാത്രങ്ങളുള്ള ഏഴ് കഥകൾക്കു ശേഷം അവൾ എട്ടാമത്തെ കഥയെഴുതുകയാണ്.

ആദ്യത്തെ കഥ ഒരറ്റുകാരനെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. അച്ഛന്റെ ഒപ്പം മാർക്കറ്റിൽ പോയപ്പോഴാണ് അവൾ കഥാപാത്രത്തെ കാണുന്നത്. അയാൾ വലിയ കത്തികൊണ്ട് ഇറച്ചി വെട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കെ അവളെ നോക്കി ചിരിച്ചു. അയാളുടെ നോട്ടം സൂചിത്ര്യയ്ക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. അങ്ങിനെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കെ അയാൾ സ്വന്തം വിരൽ വെട്ടിക്കളഞ്ഞാലെത്രനന്നെന്ന് അവൾ ആലോചിച്ചു. അവളുടെ ആഗ്രഹം നടന്നില്ലെന്ന മാത്രമല്ല, അയാൾ ഖസലില്ലാതെ വെട്ടുകതന്നെയാണ്. അയാളുടെ നോട്ടം ഒഴിവാക്കാനായി അവൾ മുഖം തിരിച്ചു. അപ്പോഴാണ് വെട്ടിയെടുത്ത ഒരു ആട്ടിൻതല അവൾ കാണുന്നത്. അവൾക്ക് പെട്ടെന്ന് തല ചുറ്റി.

അതോടെ അവൾ ഇറച്ചിഭക്ഷണം നിർത്തി. വീട്ടിൽചെന്ന് മുറിയിൽ വാതിലടച്ച് കുറിയിട്ടു. മരിച്ചുപോയ ആടിനെക്കുറിച്ച് ആലോചിച്ച് കുറേ നേരം കരഞ്ഞു. ആടിന്റെ ദൈന്യതയാർന്ന കണ്ണുകൾ വീണ്ടും വിണ്ടും അലട്ടിയപ്പോൾ അവൾ സാമൂഹ്യപാഠം നോട്ടുപുസ്തകത്തിൽനിന്ന് ഒരേട് വലിച്ചുചീന്തി പെൻസിലെടുത്ത് എഴുതി. അതേ, അതുതന്നെ. "അറവുകാരൻ ഒരു ദുഷ്കഥാപാത്രമാണ്."

തന്റെ വാചകത്തിന് ഉദ്ദേശിച്ച ശക്തി കിട്ടിയില്ലന്ന തോന്നലുണ്ടായപ്പോൾ അവൾ ക്ലൂട്ടിച്ചേർത്തു. "അതേ, ശരിക്കും ഒരു ദുഷ്കഥാപാത്രം."

'അതേ' എന്ന വാക്കിന് എത്രത്തോളം ശക്തിയുണ്ടെന്നവൾ അന്നാണ് മനസ്സിലാക്കിയത്. പതിനഞ്ചു മിനിറ്റിനുള്ളിൽ അവൾ കഥയെഴുതിത്തീർത്തു.

കഥയ്ക്ക്, അറവുകാരന്റെ മുമ്പിലെ ആടിന്റെ അന്ത്യമുണ്ടായത് മലയാളം ടീച്ചറുടെ കയ്യിൽനിന്നാണെന്ന് വിരോധാഭാസമായിരുക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ സാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ ഒരനിവാര്യതയായിരിക്കണം. എന്തായാലും അതവളെ ക്ലൂട്ടൽ കഥകളെഴുതാനും, എഴുതിയ കഥകൾ മലയാളം അറവുകാരിയുടെ കയ്യിൽപ്പെടാതെ സൂക്ഷിച്ചുവയ്യാനും പ്രേരിപ്പിച്ചു. ദുഷ്ടനായ അറവുകാരനെന്ന കഥ അവൾ വിണ്ടുമെഴുതി. മാറ്റിയെഴുതിയപ്പോൾ അറവുകാരന്റെ ഭാര്യയെ നല്ല കഥാപാത്രമാക്കി വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നു. ആ സ്ത്രീ ഒരാടിനെ, ഭർത്താവിന്റെ അറവുകത്തിയിൽനിന്ന് പണയം വെച്ചു. ആടിന്റെ കഴുത്തറക്കുന്ന് ജനൽപ്പടിയിലിരിക്കുന്ന ലാഘവത്തോടെ പെൻസിൽ തുമ്പിൽനിന്ന് കടലാസിലെ നീലവരികൾക്കിടയിൽ വന്നിരുന്ന് ചിറകുകളൊന്നുക്കി തലവെട്ടിച്ച് അവളെ നോക്കുന്നു. ശരി. ഇനി അടുത്ത വാചകം? അവിടെയാണ് സൂചിത്ര വിഷമിക്കുന്നത്. ഒരാൾ ദുഷ്കഥാപാത്രമാണെന്ന പ്രസ്താവന എളുപ്പമാണ്. പക്ഷേ, അതിനെ സാഹചര്യങ്ങൾ വിവരിച്ച് ന്യായീകരിക്കണം, സത്യത്തിന്റെ പരിവേഷം കൊടുക്കണം. സ്വന്തം കാലിൽ നിൽക്കാറാക്കണം. പോര, ഒരു വെറും വാചകമെന്നതിന്നപ്പുറത്ത് സാഹിത്യത്തിന്റെ മേച്ചിൽപ്പുറങ്ങളിൽ തലയുയർത്തി നിൽക്കാറാകണം. എല്ലാറ്റിന്നുമപരി ആ വാചകംകൊണ്ട് തുടങ്ങുന്ന കഥ അതിന്റെ സ്രഷ്ടാവിന് അമരത്വം കൊടുക്കണം.

കഴിഞ്ഞ കഥ തുടങ്ങിയത് 'അച്ഛൻ ഒരു ദുഷ്കഥാപാത്രമാണെ'ന്ന വാചകത്തിലായിരുന്നു. ആ വാചകം എഴുതിയ ശേഷം അവൾ കുറേ നേരം കരഞ്ഞു. എഴുത്ത് എത്രത്തോളം വേദനാജനകമാണെന്ന് അവൾ മനസ്സിലാക്കി. കരഞ്ഞുചീർത്ത കണ്ണുകളോടെ അവൾ മുറിയിൽനിന്ന് പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ അമ്മ ചോദിച്ചു.

'സജി ഒരു ദുഷ്കഥാപാത്രമാണ്.'

ഞാൻ വീണ്ടും നിർത്തുന്നു. സൂചിത്ര കഥയെഴുതാനായി സാമൂഹ്യപാഠത്തിലെ ഏഴുകൾ മാത്രമെടുക്കുന്നതെന്തിനാണെന്ന ചോദ്യം വരാം. അതറിയാതെ ഇനി കഥ തുടരുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ല. അഞ്ചാം ക്ലാസിൽ പഠിക്കുന്ന അവൾക്ക് വിവിധ വിഷയങ്ങളിലായി ഇരുപത്തിരണ്ട് നോട്ടുപുസ്തകങ്ങളുണ്ട്. അതിൽ മൈക്രോബയോളജിയും, ക്വാണ്ടം മെക്കാനിക്സും ഒക്കെ പെടും. അതൊന്നും തൊടാതെ സാമൂഹ്യപാഠം പുസ്തകത്തിൽനിന്ന മാത്രം കടലാസ് എടുക്കുന്നതെന്താണ്? ഉത്തരം ഇതാണ്. സാമൂഹ്യപാഠം എടുക്കുന്ന മിനിട്ടിചർ മെലിഞ്ഞ് സൗമ്യയായ ഒരു സ്ത്രീ കഥാപാത്രമാണ്. പതിനഞ്ചു ടീച്ചർമാരിൽ അവളെ അടിക്കാത്ത ഒരേ ഒരു ടീച്ചർ മിനിയാണ്. മാത്രമല്ല, നോട്ടുപുസ്തകത്തിന്റെ കട്ടികനത്തുവന്നതു പോകട്ടെ പുസ്തകത്തെ ഒരു തമോഗർത്തത്തിൽ അപ്രത്യക്ഷമായാലും അവർ ശ്രദ്ധിക്കുകയുമില്ല. മിനിട്ടിച്ചറെപ്പറ്റി ഒരു കഥയെഴുതണമെന്നവൾ തീർച്ചയാക്കിയിരുന്നു. പക്ഷേ, ദുഷ്കഥാപാത്രങ്ങൾ നിറഞ്ഞ കഥകളിൽ സൗമ്യയും സുശീലയുമായ ഒരു ടീച്ചർക്ക് എവിടെ സ്ഥാനം? അങ്ങിനെ പൂർത്തികരിക്കാൻ പറ്റാത്ത അഭിലാഷങ്ങളെങ്ങളുടെ ഈ കഥാപത്തുവും മനസ്സിലൊതുക്കി അവൾ സജിയെന്ന ദുഷ്കഥാപാത്രത്തെപ്പറ്റി എഴുതാൻ തുടങ്ങി. കഥ ആദ്യത്തെ വാചകത്തിൽനിന്നപുറത്തുകടക്കാൻ മടിച്ച നിൽക്കഭോഗാണ് വാതിൽക്കൽ മുട്ടുകേട്ടത്. അമ്മയുടെ ഇടപെടലാണ്. സർഗ്ഗപ്രക്രിയയിൽ അമ്മയുടെ നേരിട്ടുള്ള പങ്കാളിത്തം. പരുഷമായ ഇടപെടൽ ഒട്ടും സഹായകമായിരുന്നില്ല. എഴുതാൻ തുടങ്ങിയ കടലാസ് കിടക്കയുടെ അടിയിൽ ഒളിപ്പിച്ചുവച്ച് അവൾ വാതിൽ തുറന്നു.

"എന്താ, ഉട്ടപ്പ് മാറ്റിയില്ലേ ഇതുവരെ? ചായയുണ്ടാക്കിട്ട് എത്ര നേരായി? നീയെന്താണിവിടെ ചെയ്യിതുന്നത്?"

പരുഷമെങ്കിലും ആ ഇടപെടൽ അവൾക്ക് ആലോചിക്കാനുള്ള സാവകാശം കൊടുത്തു. അതാകട്ടെ കഥയുടെ ഗതിതന്നെ മാറ്റിമറിക്കുകയും ചെയ്തു. ചായകടിച്ചുകഴിഞ്ഞ് അവൾ വീണ്ടും സൃഷ്ടിയിലേർപ്പെട്ടു. തന്റെ ആദ്യവാചകം അപ്പോഴും ഒരപസിർമ്മാണത്തിനു പ്രേരകമായിട്ടെന്നപോലെ കിടന്നിരുന്നു. "സജി ഒരു ദുഷ്കഥാപാത്രമാണ്. ഒരു രചയിതാവ് എന്ന താറ്റ നിലയിൽ തനിക്കും അമ്മയ്ക്കും മാത്രമായി ഒഴിഞ്ഞു കിട്ടമെന്നും അവൾ ആശിച്ചു. അങ്ങിനെ സ്ലീകൾ മാത്രമായ, അല്ലെങ്കിൽ സ്ലീകൾ അധീശത്വം പുലർത്തുന്ന ഒരു ലോകം സൃഷ്ടിക്കുകയായിരുന്നു അവൾ. ആ ലോകത്തിൽ ആൺകുട്ടികൾ ഒട്ടുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽ അന്നതന്നെ അച്ഛൻ ഒരു ദുഷ്കഥാപാത്രമായി കടലാസിൽ മൂക്കകത്തി വിണേനേ. ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞ്, തന്റെ പുതിയ കിടപ്പസ്ഥലത്തോട് യോജിച്ചുകഴിഞ്ഞശേഷം, ഒറ്റയ്ക്കു കിടക്കുന്നതാണ് എല്ലാംകൊണ്ടും നല്ലതെന്ന് മനസ്സിലായശേഷമാണ് ആ സംഭവം നടക്കുന്നത്.

കഥയ്ക്ക് 'സ്ലീപീഡനം' എന്നേ പേരിടണമെന്ന് അപ്പോൾത്തന്നെ അവൾ തീർച്ചയാക്കിയിരുന്നു. ഉറക്കത്തിൽനിന്ന് ഞെട്ടിയുണർന്നപ്പോൾ കേട്ടത് അമ്മയും അച്ഛനംഛടി മല്ലപിടിക്കുന്നതിന്റെ ശബ്ദങ്ങളാണ്. അച്ഛൻ അമ്മയെ ഉപദ്രവിക്കുകയാണെന്ന് അവൾ മനസ്സിലാക്കി. മുറിയിലെ അരണ്ട വെളിച്ചത്തിൽ അവൾക്ക് അച്ഛൻ അമ്മയുടെ മേൽ കിടന്ന് അമ്മയെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതു കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. താൻ സജിയുടെ വയറ്റിൽ കയറിയിരുന്ന് അവന്റെ മുഖത്തു മാന്തിയതാണ് അവൾക്ക് ഓർമ്മ വന്നത്. അമ്മ മോങ്ങുകയാണ്. തന്നെയും നന്ദുവിനെയും ഉണർത്തേണ്ട എന്ന സദുദ്ദേശമാണ് ഉറക്കെ നിലവിളിക്കാതിരിക്കുന്നതിനിന്ന് അമ്മയെ തടഞ്ഞതെന്ന് സൂചിത്ര്യയ്ക്കു മനസ്സിലായി. അച്ഛൻ അമ്മയെ കൊല്ലുമോ എന്ന ഭയമുണ്ടായി, പേടിതോന്നി അവൾ കണ്ണടച്ചു കിടന്നു. ശബ്ദങ്ങൾ സാവധാനത്തിൽ കുറഞ്ഞുവന്നു, അതോടെ അവൾ അറിയാതെ ഉറങ്ങിപ്പോകുകയും ചെയ്തു.

രാവിലെ എഴുന്നേറ്റപ്പോൾ ഈ സംഭവം മനസ്സിലേയ്ക്ക് ഇരച്ചുകയറിയതോടെ അവൾ അമ്മയെ അന്വേഷിച്ചു ചെന്നു. അമ്മ അടുക്കളയിൽ ഒന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത മട്ടിൽ ദോശയുണ്ടാക്കുന്നു. അവൾ അടുത്തുചെന്നു നോക്കി. മുഖത്ത് പോറലുകളൊന്നുമില്ല. ഒരുപക്ഷേ, അച്ഛന് മാന്താൻ പറ്റിയിട്ടുണ്ടാവില്ല. എന്തായാലും ആശ്വസിപ്പിക്കേണ്ടത് മകളെന്ന നിലയ്ക്കും ഒരു സ്ത്രീജന്മയെന്ന മട്ടിലും തന്റെ കടമയാണെന്നവൾ മനസ്സിലാക്കി. അവൾ ചോദിച്ചു.

"രാത്രി അച്ഛൻ അമ്മേ ഉപദ്രവിച്ച അല്ലേ?"

"അച്ഛൻ ഉപദ്രവിക്കോ?" അമ്മ ഒന്നും അറിയാത്ത മട്ടിൽ ചോദിച്ചു.

അതു് സൂചിത്ര്യക്കിഷ്ടമായില്ല. അമ്മയുടെ വക ശിലാവതി ചമയലാണ്. ശിലാവതിയുടെയും സാവിത്രിയുടെയും ഒക്കെ കാലം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇത് സ്ത്രീ വിമോചനത്തിന്റേയും ഉപകരിക്കുമെന്നതുകൊണ്ട് ഇവിടെ വിവരിക്കാം. കഥാകാരിയായ എന്റെ കഥാപാത്രത്തിന് ഒരുപക്ഷേ, സ്ഥിതിഗതികളുടെ കിടപ്പിനെപ്പറ്റി ആന്തരാർത്ഥത്തിൽ അവഗാഹമുണ്ടാവണമെന്നില്ല. മൈക്രോബയോളജി ക്ലാസ്സിലെ നിരവധി വിഷയങ്ങളിലൊന്നാണെങ്കിലും മാക്രോബയോളജിയിൽ സൂചിത്ര്യയെന്ന പത്തുവയസ്സുകാരി സ്വാഭാവികമായും അജ്ഞയാണ്.

അല്പം ചരിത്രം. കിടപ്പുമുറിയിൽ രണ്ടു കട്ടിലുകളാണുള്ളത്. ഒന്ന് ഇരട്ടക്കട്ടിൽ. അതിലായിരുന്നു സൂചിത്ര അമ്മയുടേയും അച്ഛന്റേയും ഉടെ കിടന്നിരുന്നത്. അതേ, എന്താ സംശയം, നട്ടുവിൽത്തന്നെ. അങ്ങിനെ ലോകത്തിന്റെ ഒത്ത നടുക്ക് എല്ലാ സൗഭാഗ്യങ്ങളോടുംകൂടി ജീവിച്ചുപോകുമ്പോഴാണ് കൊച്ചുമോൻ എന്ന ക്ഷണിക്കപ്പെടാത്ത അതിഥി വില്ലനായി വരുന്നത്. അവന്റെ വരവോടെ കാര്യങ്ങൾ കീഴ്മേൽ മറിഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം സ്ലളിൽനിന്ന വന്നപ്പോൾ കണ്ടത് കിടപ്പുമുറിയിൽ പുറവിരിനരികിലായി ഒരു പുതിയ കട്ടിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടതാണ്. നിറയെ കാർട്ടൂൺ കഥാപാത്രങ്ങളുള്ള ഒരു വിരിപ്പും കിടക്കമേലിൽ വിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്നു മുതൽ അച്ഛൻ മാറിക്കിടക്കാൻ തീർച്ചയാക്കിയെന്നാണവൾ ധരിച്ചത്. കാരണം ഏറെ ദിവസങ്ങളായി ഉറക്കം കിട്ടാത്തതിനെപ്പറ്റി അച്ഛൻ പരാതിപ്പെട്ടിരുന്നു. നന്ദുവിന്റെ രാത്രിയുള്ള കരച്ചിൽ, പിന്നെ കട്ടിലിൽ സ്ഥലമില്ലാത്ത കഴപ്പും, എല്ലാം അച്ഛനെ ശല്യപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അച്ഛൻ മാറിക്കിടക്കുകയാണെന്നും, പിന്നിട്, എന്നെങ്കിലും നന്ദുവിന് മുലകുടിയൊന്ന ദുർമ്മിലം നിർത്തണമെന്നു സ്വയം തോന്നുകയാണെങ്കിൽ അവനും അച്ഛന്റെകൂടെ പോകമെന്നു അവൾ വാതിലടച്ച് തന്റെ സൃഷ്ടികളുടെ കാനേഷുമാരിക്കണക്കെടുക്കും. ഒരു നാലു കഥകൾകൂടി എഴുതിയാൽ ഏതെങ്കിലും ഉത്തരാധുനിക നിരൂപകന്റെ അവതാരിക ചേർത്ത് ഒരു സമാഹാരം ഇറക്കണമെന്നും അവൾ തീർച്ചയാക്കിയിരുന്നു. അങ്ങിനെ സാഹിത്യത്തിൽ ഒന്ന പച്ചപിടിച്ചവരാൻ ആരെയൊക്കെ കാണണം, എന്തൊക്കെ അദ്യാസങ്ങൾ ചെയ്യണം എന്നൊക്കെയുള്ള സ്വപ്നങ്ങൾ നെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കെ ഒരു ദിവസം, വിധിയെന്നല്ലാതെ എന്തു പറയാൻ, അവളുടെ സ്വപ്നങ്ങളെല്ലാം ചാരമായി മാറിയ സംഭവമുണ്ടായി. (സ്വപ്നങ്ങൾ ചാരമായി മാറിയെന്ന ക്ലീഷെ കഥാകാരിയുടേതല്ല!)

ഇവിടെ ഞാനെന്ന കഥാകൃത്ത് ഒരു പത്രലേഖകന്റെ കർമ്മം നിർവ്വഹിക്കട്ടെ. രാവിലെ മകളെ സ്ലളിലേയും ഭർത്താവിനെ ഓഫീസിലേയും പറഞ്ഞയച്ചശേഷം കമ്പനിറച്ച് പാൽകുടിച്ച മയക്കത്തിൽ കിടക്കുന്ന കട്ടിയുടെ തല തൊട്ടുതലോടി അവനിൽ ഉറങ്ങാനുള്ള വിശ്വാസം ഊട്ടിയുറപ്പിച്ച് അമ്മ തിരുമ്പാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ തുടങ്ങി. സൂചിത്ര്യയുടെ കിടക്കവിരിക്കുന്ന ദിവസം. ഇത്ര. അതു വലിച്ചെത്തപ്പെടുംഴാണ് ഒരു കടലാസ് നിലത്തു വീഴുന്നതു കണ്ടത്. അതു പെറുക്കിയെടുത്ത് വിരസമായ കണ്ണുകളോടെ വായിച്ചുനോക്കി. അവൾക്ക് ആവശ്യമുള്ള എന്തെങ്കിലും കറിപൂകളാണെങ്കിൽ എടുത്തു വയ്യണമല്ലോ. പെൻസിൽകൊണ്ട് കനത്ത അക്ഷരത്തിലെഴുതിയ ആ കറിപ്പ് വായിക്കാൻ ജനലിന്നടുത്തേയ്ക്കു വരേണ്ടി വന്നു. മുകളിൽ വലിയ അക്ഷരത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. 'സ്ലീപീഡനം.'

ഇതെന്തു സാധനമാണെന്ന വിചാരത്തിൽ അമ്മ വായന തുടങ്ങി. 'അച്ഛൻ ഒരു ദുഷ്കഥാപാത്രമാണ്' എന്ന ആദ്യത്തെ വാചകം അവരെ ഞെട്ടിച്ചു വെങ്കിലും തുടർന്ന് വായിക്കാൻ അതവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ആദ്യമുണ്ടായ ഞെട്ടൽ ഒരു ചിരിയിലേയ്ക്കും, പിന്നിട് പൊട്ടിച്ചിരിയിലേയ്ക്കും സംക്രമിച്ചപ്പോൾ അവർ സൂചിത്ര്യയുടെ കിടക്കയുടെ അടിയിൽ പരിശോധിക്കാൻ തീർച്ചയാക്കി. ഒരൊറ്റ കഥകൊണ്ട് അവൾ സാഹിത്യപരിഷത്തിനിന്ന് സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിക്കഴിഞ്ഞു! ആ കൊച്ചു സാഹിത്യകാരിയുടെ സൃഷ്ടികൾ ഓരോന്നായി പുറത്തുവന്ന് അവരെ നോക്കി പുഞ്ചിരിക്കുമ്പോൾ. ഒന്നുമ്പ കൊച്ചു കഥകൾ! എല്ലാം ഒരാവർത്തി വായിച്ചശേഷം കിറാനായി ഒതുക്കി. കിറിക്കിറിയിട്ടോ എന്നായപ്പോഴാണ് പെട്ടെന്നൊരാശയം അവരുടെ തലയിൽ വന്നത്. ഈ കഥകളെല്ലാം ശരിക്കുള്ള ദുഷ്കഥാപാത്രത്തെക്കൊണ്ടും വായിപ്പിക്കണം. അവർ ആ കഥകൾ ഒന്നായി മടക്കി അലമാറിയിൽ സൂക്ഷിച്ചുവച്ചു.

സാഹിത്യാസംസ്കൃത വസ്ത്രക്കളെ ഇരതേടാൻ പോയ പെൺപുലി തിരിച്ചവന്നപ്പോൾ കണ്ടത് തന്റെ മക്കളെ ആരോ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയതായാണ്. അവൾ ഉറക്കെ അലറിക്കൊണ്ട് അടുക്കളയിലേയ്ക്ക് ഓടി.

"എന്റെ കഥകളൊക്കെ എവിടെ?"

പൂലിക്കട്ടികളെ എടുത്ത് ഒളിപ്പിച്ച അമ്മാളു ഒന്നുമറിഞ്ഞു. അവൾ അവയെ കണ്ണെഴുതിയിട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. പൊടു തൊടിയിട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൾ ധൈര്യം സംഭരിച്ച് ചോദിച്ചു.

"ആ, അതോ? അതൊക്കെ കഥ്യാണോ?"

"അതേ, അതൊക്കെ എവിടെ?"

"എന്തു കഥകളാണതൊക്കെ?" അമ്മ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. എന്തു കട്ടികളാവർ എന്ന് ഒരമ്മയോടു ചോദിക്കുന്നപോലെ. "എന്താണക്കെയോണ് നീ എഴുതിരിക്കുണതു? ഞാനതൊക്കെ കിറിക്കളഞ്ഞു."

"കിറിക്കളയ്യേ, എന്റെ കഥ്യൊക്ക്യോ?" സൂചിത്ര്യക്ക് സങ്കടം സഹിക്കാനായില്ല. ഉത്തരാധുനികതയുടെ നിർവ്വികാരതയും അന്യതവുമല്ലാം കഥകളിലേ ഉള്ളൂ. വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ വികാരങ്ങളും ആശങ്കകളുമെല്ലാമുള്ള വെറും പച്ച മനുഷ്യസ്ത്രീയായിരുന്നു അവൾ. അല്ലെങ്കിലും സാഹിത്യസൃഷ്ടിയും സ്രഷ്ടാവിന്റെ വ്യക്ത

ഇ. ഹരികുമാർ

1943 ജൂലൈ 13-ന് പൊന്നാനിയിൽ ജനനം. അച്ഛൻ മഹാകവി ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായർ. അമ്മ ഇടക്കണ്ടി ജാനകി അമ്മ. കൽക്കത്തയിൽ വച്ച് ബി. എ. പാസ്സായി. 1972-ൽ ലളിതയെ വിവാഹം ചെയ്തു. മകൻ അജയ് വിവാഹിതനാണ് (ഭാര്യ: ശുഭ). കൽക്കത്ത, ദില്ലി, ബോംബെ എന്നീ നഗരങ്ങളിൽ ജോലിയെടുത്തു. 1983-ൽ കേരളത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു വന്നു. 1962 തൊട്ട് ചെറുകഥകളെഴുതി തുടങ്ങി. ആദ്യത്തെ കഥാസമാഹാരം 'കൂറകൾ' 72-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പതിനഞ്ചു കഥാസമാഹാരങ്ങളും ഒമ്പത് നോവലുകളും ഒരു അനുഭവക്കുറിപ്പും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പുരസ്കാരങ്ങൾ

- 1988-ലെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം 'ദി നോസറിന്റെ കുട്ടി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 1997-ലെ പത്മരാജൻ പുരസ്കാരം 'പച്ചപ്പയ്യിനെ പിടിക്കാൻ' എന്ന കഥയ്ക്ക്.
- 1998-ലെ നാലപ്പാടൻ പുരസ്കാരം 'സൂക്ഷിച്ചുവച്ച മയിൽപ്പീലി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2006-ലെ കഥാപീഠം പുരസ്കാരം 'അനിതയുടെ വീട്' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2012-ലെ ഏറ്റവും മികച്ച കഥയ്ക്കുള്ള കേരള സ്റ്റേറ്റ് ചലച്ചിത്ര അക്കാദമി അവാർഡ് 'ശ്രീപാർവ്വതിയുടെ പാദം' എന്ന കഥയ്ക്ക്.

ആഡിയോ റിക്കാർഡിങ്, വെബ് ഡിസൈനിങ്, മൾട്ടിമീഡിയ പ്രൊഡക്ഷൻ, പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണം എന്നിവയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 1998 മുതൽ 2004 വരെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അംഗമായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണ ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <editors@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <editors@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമ്മന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, റിവർ വാലി ക്യാംപസ്, മലയിൻകീഴ്, തിരുവനന്തപുരം, ഇന്ത്യ 695571
URL: <books.sayahna.org>